ప్రారబ్ధం భోగంతోనే పోతుంది!

వర్షం బాగా కురుస్తున్నది. చలిగాలి రివ్వున వీస్తున్నది. కాటుకలాంటి చీకటి విశ్వంలో గూడు కట్టుకొంది. వాచీ చూసుకున్నాడు మధు. ఎనిమిదిన్నర కావస్తున్నది. తన పరిస్థితి తలుచుకుంటే తనకే భయంవేసింది. 'అబ్బ! ఇప్పుడు బస్సు దిగి రెండు మైళ్ళు నడవాలా!' అనుకున్నాడు భారంగా. గుండెలు బరువెక్కాయి. తనకు తెలియని మార్గం. ఎలా ఉంటుందో? చీకటికితోడు వర్షం ఒకటి. జంక్షనులో బస్సు దిగగానే ఎడంచేతివైపు పాలెం వెళ్ళే రోడ్డు ఉంటుందనీ, రెండు మైళ్ళు నడవాలనీ మాత్రమే తెలుసుకున్నాడు. అంతే. సాయంత్రానికి చేరిపోవచ్చును కదా అని బయలుదేరాడు. కాని తను బయలుదేరిన వేళావిశేషం ఏమిటోగాని బస్సు దారిలో చెడిపోయింది. అది బాగై బయలుదేరేసరికి ఆలస్యం అయిపోయింది. ఆఖరికి చేతిలో టార్చి అయినా లేనందుకు తనను తానే నిందించుకున్నాడు.

బస్సు చాలా వేగంగా పోతున్నది. చలిగాలి తీవ్రత అంతకంతకు హెచ్చవు తున్నది. సంచిలోంచి మఫ్లరుతీసి చెవులకు చుట్టబెట్టాడు. కండక్టరు ఒక మూలగా కూర్చుని వెనక్కు చేరబడి సన్నగా నిద్రతీస్తున్నాడు. "ఏమండోయ్! కండక్టరుగారూ! కొంచెం పాలెం జంక్షను దాటిపోకుండా ఆపించండి!" అన్నాడు మధు చిన్న స్థాయిలో. కాని అది ఇంజనుమోతలోను, గాలివాన హోరులోను లీనమయిపోయింది. మరొకసారి చెప్పాడు. కండక్టరు కళ్ళు తెరిచి 'అలాగే' అన్నట్లు గట్టిగాసంజ్ఞాసూచకంగా తలఊపి మళ్ళీ నిద్రలో మునిగిపోయాడు. బస్సులో చాలామంది నిద్రావస్థలోనే ఉన్నారు. ఒక విధవావిడ ఏవో మంత్రాలు తగ్గు స్వరంలో ఉచ్చరిస్తున్నది. ఇద్దరు కాలేజీ విద్యార్థులు కాబోలు వాళ్ళ కాలేజీ గొడవలు చర్చించుకొంటున్నారు. జేబులోంచి సిగరెట్టు తీసి ముట్టించాడు మధు.

పాలెం స్కూల్లో తనకు క్రొత్త మేష్టారుగిరీ. ఊరు ఎలాంటిదో, దాని పరిస్థితులు ఎలాటివో తనకు తెలియదు. కనీసం ఇంతకుముందు ఆ ఊరు పేరైనా తను వినిఉండలేదు. పల్లెటూళ్ళో స్కూలు మేష్టారుగా పనిచెయ్యడమంతటి నరకం ఉండదనిపిస్తుంది ఒక్కొక్క సమయంలో. పరిస్థితులు అనుకూలమైతే ఫరవాలేదుగాని

ఎదురు తిరిగితే అక్కడి జీవనం చాలా కష్ట మవుతుంది. ప్రస్తుత కాలంలో పల్లెటూళ్ళు అనగానే వెంటనే జ్ఞాపకం వచ్చేవి పార్టీలు, విభేదాలు, మునసబుగారి పార్టీ, కరణంగారి పార్టీ, లేకపోతే ప్రెసిడెంటు గారి పార్టీ. ఇంకా ఇలాగ అనేకాలు. వీటిమధ్య జీవితం కత్తిమీద సాము వంటిదే. తగిన గౌరవం, మంచి సంపాదించుకొని జాగ్రత్తగా వ్యవహరిస్తే ఫరవాలేదు. లేకపోతే కష్టమే. బ్రతకలేక బడిపంతులనే సామెత నూరు పాళ్ళూ సత్యమనిపిస్తుంది. నాలుగేళ్ళుగా ఈ బ్రతకలేని జీవితానికి అలవాటుపడినా మళ్ళీ స్థానం మారగానే అంతా క్రొత్తే.

వర్షం బాగా తగ్గింది. చిన్న తుంపరలు మాత్రం రాలుతున్నాయి. చలిగాలి తగ్గలేదు. బస్సు మెల్లగా రొదచేస్తూ ఆగిపోయింది. కండక్టరు తేరుకొని ఏమిటన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా డ్రైవరువైపు చూశాడు.

"ఏరు బాగా వచ్చినట్లుంది. దిగి లోతు చూడకుండా వెళ్ళటం మంచిది కాదు" అంటూ బస్సు దిగాడు డ్రైవరు.

హెడ్‌లైట్ కాంతిలో ఏరు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నది. నురుగులు కక్కుతూ ఉద్ధృతంగా ప్రవహిస్తున్నది.

"కొత్తనీరు వస్తున్నట్లుంది. దాటడం కష్టమే!" డ్రైవరు అన్నాడు.

జేబులోనుంచి సిగరెట్టుతీసి ముట్టించాడు మధు 'మళ్ళీ ఇదొక గోలా!' అనుకుంటూ.

"ఏమిటో! బయలుదేరినప్పుడే అనుకున్నా! శకునం మంచిదికాదు!" నిద్రలోనే మూలుగుతున్నాడు ఒక పౌందసుడు.

"ఈ వేళ భోజనం ఉండదేమో!" నీరసంగా ఉన్న ఒక భోజనాసక్తుని బాధ.

మరో ఇద్దరు వ్యక్తులతోపాటు కండక్టరు ఏటిలోకి దిగాడు. మధ్యవరకూ ఒకరికి ఊతగా ఒకరు వెళ్ళి తిరిగి వచ్చారు.

"ఫరవాలేదు, మెల్లిగా వెళ్ళిపోదాం. లేకపోతే కొత్తనీరు వస్తోంది. ఇక ఏరు తగ్గేది ఉండదు. మనుష్యులు దిగిపోతే బస్సువెళ్ళిపోతుంది. మధ్యలో బురదగా ఉంది. కొంచెం జాగ్రత్త!" అంటూ ఏకబిగిని చెప్పాడు కండక్టరు.

"బాబూ! మగాళ్ళంతా దిగి నడవాలి. అవతలి ఒడ్డున ఎక్కవచ్చు!"

'ఏదో రోటిలో తలదూర్చాక' అనే సామ్యం చెప్పినట్లు అనుకుంటూ పంట్లాం మడతబెట్టి ప్రయాణీకులందరితోపాటు మధుకూడా అవతలి ఒడ్డుకు చేరుకున్నాడు.

బస్సుకూడా అతి ప్రయాసమీద ఒడ్డుచేరింది. ప్రయాణీకుల నెక్కించుకొని నడక ప్రారంభించింది. సుమారు పది నిమిషాలలో పాలెం జంక్షను చేరుకొంది.

మధు బస్సుదిగిపోయాడు బిక్కుబిక్కుమంటూ. తనను ఒంటరిగాణ్ణిచేసి రొద చేసుకుంటూ సాగిపోయిన బస్సుకేసి చూస్తూ దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు విడిచాడు. చుట్టూ కలయచూశాడు.

అమాయకులు అన్యాయాలకు, అక్రమాలకు గురిఅయితే అంతగా ఆశ్చర్య పడవలసిన అవసరంలేదు. లేకపోతే వారు అమాయకులుకారని భావించడానికి ఆస్కారములేదు. ఎవరికైనా అలాంటి అవస్థ ప్రాప్తించవచ్చు. మనసును కలుషితం చేయడమేనా? మానవత్వాన్నే రూపుమాపగల శక్తి దానికి ఉంది.

అంతా చీకటి. కప్పలు బెకబెకమంటూ అరుస్తున్నాయి. జంక్షనులో దీపాలైనా లేవు. చినుకులు సన్నగా పడుతున్నాయి.

"అగ్గిపెట్టె ఉంటే ఇస్తారా?"

వెనుదిరిగి చూచాడు. పక్కనున్న చెట్టు క్రింద నుంచి ఎవరో వ్యక్తి దగ్గరగా వచ్చాడు. మౌనంగా జేబులోంచి అగ్గిపెట్టె తీసి ఇచ్చాడు. పుల్లగీసి చుట్ట వెలిగించుకున్నాడు ఆ ఆగంతకుడు. ఆ వెలుగులో వ్యక్తిముఖాన్ని స్పష్టంగా చూడగలిగాడు మధు. పీక్కుపోయిన మొగం, లోతైన ఎర్రగా ఉన్న కళ్ళు, మాసిపోయినగడ్డం. ఎందుకో చూడగానే భయంవేసింది.

తను ఒంటరిగాడు. అతడు చూస్తే మంచి బలవంతుని లాగే ఉన్నాడు. తన్ని సంచీతీసుకుంటే తన గతేంకాను! చుట్టుపక్కల అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఏమైనా కొంచెం తమాయించుకొని మనస్సుకు ధైర్యం చెప్పాడు. అగ్గిపెట్టె తిరిగి ఇచ్చేశాడు ఆ వ్యక్తి.

"ఏమండీ, ఎంతవరకూ వెళ్తారు?" మెల్లగా నడుస్తూ ప్రశ్నించాడు మధు.

"ఏమో, తెలియదు!" ఆగంతకుని జవాబు.

కొంచెం అదిరిపడ్డ మాట వాస్తవమే కొంప తీసి పిచ్చివాడా! లేక త్రాగిఉన్నాడా! అర్థం కాలేదు మధుకు. మనస్సు కూడా తన సందేహాన్ని తీర్చలేదు.

"మీది ఏఊరు?" ప్రశ్న మార్చాడు.

"నాకు తెలియదు." మళ్ళీ అదేరకం సమాధానం.

మధు గుండెలు పీచుపీచుమంటున్నాయి. ఆగంతకుని మనస్తత్వం అర్థంకాలేదు. అతన్ని మంచిచేసుకోవడంకంటె మార్గాంతరం తోచలేదు. కొంచెం తెలివిగా వ్యవహరించాలి అనుకున్నాడు.

"మీ పేరు?" ధైర్యంచేసి మరో ప్రశ్న వేశాడు.

"పేరులేదు." తాపీగా నడుస్తూ సమాధానం చెప్పాడు ఆ వ్యక్తి.

"మీకు పేరు కూడా లేదా!" మధు తన ఆశ్చర్యాన్ని మరింత ఎక్కువ పాళ్ళలో పైకి వ్యక్తం చేశాడు.

ఆగంతకుడు మాట్లాడలేదు.

"పోనీ, పాలెం వెళ్ళేదారి ఇదేనా?" అవమానంగా ప్రశ్నించాడు మధు.

"ఆ! ఇదే!"

ద్విభాష్యం రాజేశ్వరరావు

తనకు పనికివచ్చే సమాధానం దొరికింది. కొంచెం నడక వేగం హెచ్చించాడు మధు, మీద పడే తుంపర్లను రుమాలుతో ఒత్తుకుంటూ.

"పోనీ, మీరు ఇప్పుడు నాతో వస్తారా?"

"వస్తాను." ముక్తసరిగా అన్నాడు ఆగంతకుడు.

పాపం ఎవరో మతిస్థిరం లేనివాడై ఉంటాడు. అతడు సమాధానం చెప్పే ధ్వని చూస్తే తనకు అపకారం చేసేటట్లు కనబడడం లేదు. ఏదైనా తీరని వ్యధతో కుమిలిపోతున్నాడేమో? అనిపించింది. ఆగంతకునిమీద భయం కొంత తగ్గి జాలిగా మారింది.

"పాపం! మీ మాటలు వింటోంటే ఎలాగో అనిపిస్తోంది. మీ గొంతులో ఏదో విషాదం, బాధ ధ్వనిస్తున్నాయి. బాధలు ఏమైనా ఉంటే ఇంకొకరితో చెప్పుకుంటే కొంత శాంతి లభిస్తుంది. లోపల దాచుకున్న కొద్దీ క్రుంగి కృశించడం తప్ప సుఖం ఉండదు. అటువంటివి ఏమైనా ఉంటే నాతో చెప్పకూడదూ?"

ఈ పర్యాయం మధు కొంతవరకూ కృతకృత్యుడయ్యాడు. ఆగంతకుడు బాగా దారిలో పడ్డాడు.

"నాతో పూర్వ పరిచయం లేకపోయినా, నన్ను తెలియకపోయినా, కనీసం నా పేరు కూడా నేను చెప్పకపోయినా, నా మీద జాలిచూపిస్తున్నందుకు చాలా కృతజ్ఞుణ్ణి. క్షమించండి! నా పేరు రామారావు!" అతని కంఠంలో కృతజ్ఞత స్పష్టంగా తొంగిచూసింది.

"అనవసరంగా మీ బాధల్ని జ్ఞప్తికితెచ్చి మిమ్మలను కష్టపెడుతున్నానేమో!"

జీవంలేని పాడినవ్వు నవ్వాడతను. "ఇందులో కష్టపెట్టేదేమీలేదు! నా జీవితం అంతమయ్యేవరకూ నా బాధలు నన్ను విడిచిపెట్టవు. నాకు ఇప్పుడు ఎవ్వరూ లేరు! బంధుమిత్రులంతా నన్ను ఏనాడో ఏడేళ్ళక్రితం వెలివేశారు. నాకు ఎవరైనా ప్రస్తుతం ఉంటే అది మీరే. కనుక చెప్తాను. నాకు ఇప్పటివరకూ తీరని కోరిక ఒకటే ఉండిపోయింది. అది తీర్చుకోవాలి. అందుకే ఈ వ్యధ" బరువుగా చెప్పడం ఆపాడు రామారావు.

ఈ మాటలతో మధు గుండెలమీదనుంచి పెద్ద బరువు దించినట్లయింది. భయం పూర్తిగా తొలగిపోయింది. మనస్సులోనే దేవుడికి నమస్కరించాడు.

"ఏమిటో మీ కోరిక?" కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడు.

"నాకు ఈ పాడులోకం మీద పూర్తిగా విరక్తి కలిగింది. న్యాయానికి, ధర్మానికి తావులేని

ఈ నీచలోకంనుంచి ఎంత త్వరగా నిష్క్రమి ద్దామా? అని ఉంది. నాకు చావాలని ఉంది. కాని. . ." ఆగాడు.

మధులో మరొకసారి ఆశ్చర్యం మొలకెత్తింది.

"మీరు అంతా విచిత్రంగా మాట్లాడు తున్నారు. మిమ్మలను అర్థంచేసుకోవడం చాలా కష్టంగా ఉంది. చావాలని కోరుకోవడం ధైర్య వంతుల లక్షణం కాదు. మానవుడు బ్రతకడం కోసం పుడుతున్నాడు. చావడానికి ప్రయత్నించే వాళ్లను లోకం పిరికి వాళ్లలోనూ, అసమర్థుల లోనూ జమకడుతుంది. మీ కోరిక సమంజసంగా లేదు."

"లోకం నన్ను గురించి ఏమనుకుంటే ఏం మునిగింది? ఏ పాపం ఎరుగని నన్ను హంతకునిగా ఈ లోకం జమకట్టలేదూ? అంతా చావంటే నన్ను పిరికివానిగానే అనుకోనివ్వండి! అయితే, నేను చావడానికి ఇంకా వ్యవధి ఉంది. నా అన్వేషణ పూర్తికావాలి. ఆ రామనాథం నా చేతిలో చిక్కాలి. అతణ్ని చీల్చి చిత్రవధచేసి పగ తీర్చుకోవాలి. ఆ తరువాతే నా చావు. రామనాథం చచ్చిన మరుక్షణం నుంచీ నాకీ లోకంతో పని లేదు!" రామారావు మాటల్లో ఎవరోకాని ఆ రామనాథం మీదపగ, తన జీవితంమీద నిస్పృహ స్పష్టంగా కనిపించాయి.

"మీరు మాట్లాడేది నాకు అర్థంకావడం లేదు." మెల్లగా అన్నాడు మధు.

"అవును. మీకు అర్థంకాదు! అర్థమయ్యే టట్లు చెప్తాను" అంటూ బరువుగా శ్వాస పీల్చాడు రామారావు.

మధు జేబులోనుంచి సిగరెట్టుతీసి వెలిగించాడు. రామారావుతో అన్నాడు: "సిగరెట్టు కాలుస్తారా?"

"ఉహుఁ వద్దు." తల విదిల్చాడు.

వర్షం బాగా తగ్గుముఖం పట్టింది. జేబులో సిగరెట్టు పెట్టి ఉంచుతూ అన్నాడు మధు: "చెప్పండి!"

"సుమారు ఏడు సంవత్సరాల క్రితం నేను సంఘంలో పరువుగల వ్యక్తిని. నాకు డబ్బు, హోదా ఉండేవి. బంధువులు ఉండేవారు. మిత్రులు ఉండే వారు. నా జీవితం హాయిగా ఉండేది. మొదటి నుంచీ నాది ఒంటరి మనస్తత్వం. నాకు ఒకరి గొడవ అక్కరలేక పోయేది. సాధ్యమైనంత న్యాయంగా బ్రతకడానికే ప్రయత్నించేవాణ్ని. కాని పాడులోకం నన్ను అలా ఉండనివ్వలేదు. న్యాయంగానూ, మంచిగానూ బ్రతికే నామీద దెబ్బను రుద్దింది. ఏ పాపమూ ఎరుగని నన్ను హంతకునిగా జమకట్టింది. నాకు అసలు ఏ హత్యతోనూ సంబంధం లేదు. కాని నన్ను కూడా న్యాయస్థానానికి ఈడ్చింది. నన్ను దోషిగా నిర్ణయించి ఏడేళ్ల కఠినశిక్ష విధింపచేసింది. అందుకే నాకు లోకమన్నా, ఈ పాడు సంఘమన్నా అసహ్యం! నాకు ఏ పాపమూ తెలియదని న్యాయ స్థానంలో మొత్తుకున్నాను. కాని అవతలిపార్టీవారు ఏవో విధానాలు ప్రయోగించి సాక్షిని తమవైపు తిప్పుకున్నారు. ఫలితం నాకు ఏడేళ్ల కఠినశిక్ష. అంతకన్న బరువైనది ఒక అపనింద. నేను హత్య చేశానని, నేను జైలుకు వెడుతున్నానని తెలియ గానే నా బంధువులు, మిత్రులు—ఎవ్వరూ దగ్గరకు వచ్చి సానుభూతి చూపిన పాపానకూడా పోలేదు. నన్ను ఇంత అధోగతికి దింపిన జడ్జీ రామనాథం మీద నానాటికీ నాకు కసి పెరిగిపోయింది. ఆ పగ సాధిద్దామనే ఈ ఏడేళ్లూ బ్రతికి ఉన్నాను. లేకపోతే ఏనాడో ఆత్మహత్య చేసుకుని ఈ పాడు లోకంనుంచి నిష్క్రమించేవాణ్ని. నాలో ప్రతి రక్తబిందువూ ప్రతీకారవాంఛకు పురికొల్పు తూంది. అతడు బ్రతికుంటే ఇంకా నాలాంటి అమాయకులు ఎంతమంది అతని కలానికి బలి కావాలో! మొదట రామనాథం చావాలి. తరువాత నాకు ఈ లోకంతో పనిలేదు." ఆవేశంతో చెప్పుకుపోతున్నాడు రామారావు.

మధుకు ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు. అతడు చూస్తే తప్పకుండా ఆ జడ్జీని యమ పురికి పంపేటట్లున్నాడు. తన జీవితాన్నికూడా బలిచేసుకునేటట్లున్నాడు. కర్తవ్యం తోచలేదు. అయినా రామారావులోని ఆవేశం చల్లార్చడానికి ప్రయత్నించాడు.

"చూడండి, రామారావుగారూ! మీ స్థితి చూస్తుంటే నాకు చాలా జాలికలుగుతున్నది. మీ ప్రతీకార వాంఛ కూడా బాగానే ఉంది. కాని మంచి మార్గంలో రామనాథం గురించి ఆలోచించండి. అతనికి మీమీద స్వతహాగాగానీ, మనసా గానీ కక్ష ఏమీ లేదు. ఒక జడ్జీగా శిక్ష విధించాడు. అంతేగాని రామనాథంగా శిక్ష విధించలేదు. అతని కర్తవ్యం నెరవేర్చుకున్నాడు. అతనికి దొరికిన ఆధారాలు, సాక్ష్యాలు అలా చేశాయి. అతడేదో తప్పు మార్గం తొక్కాడని మీరు అనుకోవడం పొరపాటేమో? మానవునికి క్రోధావేశాలు శత్రువులు. అవి మానవత్వం నశింపజేసి పశుత్వాన్ని రేపుతాయి. మనిషిని పశువుగా మారుస్తాయి. వాటికి లొంగిపోవడం మంచిది కాదు. మీ భావి జీవితాన్ని సుఖవంతం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. గత జీవితానికి తెర వెయ్యండి. అదంతా పీడ కలగా భ్రమించి మరిచిపోండి. అనవసరంగా ఒక నిండు ప్రాణాన్ని తియ్యకండి. మీ ప్రాణాన్ని బలిచేసుకోకండి!" గంభీరంగా అన్నాడు మధు.

"ఇక ఆపండి! మీరు నాలోని పగను చల్లార్చే స్తున్నారు. నాకు ఏదో చెబుతున్నారు—వద్దు. ఇలాగే ఉండనివ్వండి. నాకు మానవత్వంమీద ఆశ లేదు. నాలోని మానవత్వం ఏనాడో నశించి పోయింది. నన్ను పశువుగానే పగతీర్చుకోనివ్వండి. మీ సలహాకు కృతజ్ఞుణ్ని." రామారావు అడ్డు పడ్డాడు.

అతను మాట్లాడే ప్రతిపదంలోనూ రామనాథం మీద కసి వెల్లడి అవుతున్నది. అతనికి పుట్టిన పగను ఈ ఏడేళ్లూ జైల్లో కూర్చుని పెంచుకున్నాడు. ఒక్కసారి ఎలా చల్లారిపోతుంది! అనుకున్నాడు మనస్సులో. ఏదో ఒక విచారణో

నట్టువరాలు (మదుర శిల్పం)
ఫోటో—ఎస్. ఆర్. డి. మూర్తి
(మద్రాసు-4

ప్రారబ్ధం భోగతో నశ్యేత్!

పాయం ఆలోచించాలి. మెదడుకు మెరుపులా ఒక ఆలోచన తట్టింది. దాన్ని వెంటనే అమలులో పెట్టాడు.

"ఇంతకీ ఆ రామనాథం ఇంటిపేరు?" ప్రశ్నించాడు.

"ఎందుకుమీకు?" తిరుగు ప్రశ్న వచ్చింది రామారావునుంచి.

"నాకు చిన్న అనుమానం వచ్చింది!"

ఫలానా అని ఇంటిపేరు చెప్పాడు. ఎగిరి గంతేశాడు మధు.

"మై గాడ్! చంపారు! నేను అనుకున్నట్టే అయింది. మొదటినుంచీ నాకు అనుమానంగానే ఉంది! మీరు ఎంత దురదృష్టవంతులు!"

"ఏం! ఏమైంది! అలా అంటున్నారు?"

"మీ బద్ధ శత్రువు రామనాథం రెండేళ్ళ టి.బి.తో కుళ్ళి కుళ్ళి మొన్ననే నెల్లాళ్ళక్రితం చచ్చాడు. మీ కోరికను దేముడే నెరవేర్చాడు."

రామారావు ఆనందానికి హద్దులు లేకపోయాయి. మధును కౌగలించుకున్నంత పని చేశాడు. "ఎంత మంచివార్త చెప్పారు! కత్తితో పొడిస్తే ఒక్కసారే చస్తాడని విచారిస్తున్నా. టి.బి.తో కుళ్ళి చచ్చాడా?" ఆనందం ఆపుకోలేకుండా ఏదో చెప్పుకుపోతున్నాడు.

వర్షం మళ్ళా కొంచెంకొంచెం హెచ్చవుతున్నది. ఎదురుగా మలుపులో కారులైట్లు కన్పించాయి. ఆ వెలుగులో రామారావు మొగంలోని సంతోషాన్ని స్పష్టంగా చూడగలిగాడు. కారు దగ్గరపడింది. రామారావు చెయ్యిపుచ్చుకొని పక్కకు వెళ్ళాడు మధు. కాని అతడు చెయ్యి విదిలించుకొని స్పీడుగా వస్తున్న కారుకడ్డంగా పరుగెత్తాడు. వారించి వెనక్కు లాగబోయాడు మధు. కాని ఫలితం లేకపోయింది. అంతవరకూ తన ప్రక్క మాట్లాడుతూ నడిచిన రామారావును కారు గుద్దెయ్యటంతో దూరంగా వెళ్ళిపడ్డాడు.

కారు కిర్రున శబ్దంచేస్తూ ఆగిపోయింది. మధుకు ఒళ్ళంతా చెమటలు పోశాయి. కాలూ చెయ్యీ ఆడలేదు. కారు తలుపులు తెరుచుకొని ఇద్దరు వ్యక్తులు క్రిందకు దిగారు.

"ఆ దొంగ వెధవెవడో పారిపోతున్నాడు. పట్టుకోండి!" కారులోంచి కేకవినబడింది.

ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ మధును పట్టుకొని కారు ఎక్కించారు. రామారావునుకూడా డ్రైవరు సాయంతో కారులోనికి చేర్చారు. కాని అతని ప్రాణం కొన్ని క్షణాల్లోనే అనంత వాయువుల్లో లీనమయింది. రామారావును రక్షించడానికి ప్రయత్నించినా ఫలితం దక్కలేదు. తన తెలివి ఉపయోగించి రామనాథాన్ని రక్షించడంలో కృతకృత్యుడయ్యాడు మధు. కాని, ఫలితం?

"ఒక వ్యక్తిని రామనాథంగారి కారు క్రిందకు తోసి హత్యచేసినందుకు మధుకు ఏడేళ్ళ శిక్ష విధించబడింది."

ఇక మధుకు కూడా ఒక కోరిక మిగిలిపోయింది రామారావు లాగే! ★

సర్వదా
మీ విశ్వాసపాత్రను,
లొలిటా

మనిద్దరం కలిసి కొత్త సుందర ప్రపంచాన్ని సృష్టిద్దాం—మీరు మరి నేను... నేను సుఖకరంగా సేవచేస్తాను — మీ చర్మాన్ని గులాబీరేకులంతటి మృదువుగా చేయగలను...నానుంచివచ్చే సువాసన రోజంతా మీదేకాగలదు. నేనా, మీకు ఉత్సాహం కలిగించే సహచరిని...సర్వదా...
స్మిత్, స్టానిస్ట్రీట్ & కంపెనీ లిమిటెడ్.
కలకత్తా-14
SMC/55 TE
అన్ని స్టోర్సులలోను దొరకును వ్యాపార వివరములకు
స్మిత్, స్టానిస్ట్రీట్ అండ్ కంపెనీ లిమిటెడ్,
విజయవాడ అండ్ హైదరాబాద్.